

[Johs. Christiansen.]

Den bevægelse, som, enten det nu forholder sig så eller så med det ene og det andet parti, er ved at bane sig vej i Tyskland, gående ud på, at man ikke tror på de væbnede styrkers magt til at sikre demokratiet, i hvert fald ikke i Tyskland, at man frygter for, at en ny krig skal forvoldes ved tysk eller ved anden hjælp, at man ønsker at søge at gå fredens vej — denne bevægelse i Tyskland er stærk, og jeg mener ikke, at vi for vort vedkommende skal være med til at lægge noget pres på det tyske folk i den henseende.

Der må med andre ord, forekommer det mig, inden man kan tage stilling til dette punkt i det foreliggende forslag, tilvejebringes en større klarhed end den, der er skabt i dag over det tyske folks egen stilling. Det kan ikke være et andet demokratisk folks opgave at være med til at øve pres mod et folk som det tyske, der i dette øjeblik står og søger efter den stilling, som er den rigtigste og den bedste for dette folk i fremtiden.

Hertil kommer endelig, hvad jeg også gør opmærksom på, meddelelsen fra i aftes om, at dansksindede sydslesvigere advarer på det stærkeste imod at give Tyskland våben, fordi de er bange for, at det vil betyde en ny alvorlig trusel mod det demokrati, som disse folk knytter deres håb og tro til for fremtiden.

Den højtærede forsvarsminister var stærkt inde på spørgsmålet om, hvilken sikring af dansk territorium vesthæren ville betyde, hvis forsvarslinien rykkedes længere mod øst. Ja, der har været tale om en Elblinie, og der har været tale om en Rhinlinie. Jeg ved ikke, om forsvarsministeren allerede er i besiddelse af sådanne informationer, at han tør garantere for, at det bliver den østligste af disse to linier. Hvis jeg ser på Tysklandskortet, viser det mig, at fastlandsporten til Danmark ligger øst også for en Elblinie. Forsvarslinien måtte, hvis den skulle dække dansk territorium, med andre ord skydes endnu længere mod øst end Elblinien. Jeg vil gerne vide, om forsvarsministeren kan give nogenlunde sikkert svar på det spørgsmål, jeg her er inde på. Også dette er et aldeles afgørende spørgsmål, når en dansk rigsdag skal tage stilling til hele det komplekse, der ligger for os i dag.

Og endelig spørger jeg forsvarsministeren: Hvis der kan gives sikkerhed for, at den østlige linie rykkes så langt frem, som her er tale om, d. v. s. mindst til Lübeck, hvilken sikkerhed er der da for, at man er i stand til at skabe fælleshæren så stor og så stærk, at den kan forsvare hele den lange,

mægtige linie, som der så bliver tale om, fra Lübeck til det sydlige Europa? Har man sikkerhed for noget sådant? Er stillingen ikke snarere den, at Danmark dog i det givne øjeblik vil komme til at ligge udenfor det område, som fælleshæren har til opgave at holde?

Det tredje punkt i forslaget er udnævnelse af den øverstbefalende for det vesteuropæiske fællesforsvar. Jeg vil gerne spørge, om regeringen har skaffet sig fuld klarhed over de konsekvenser for dansk myndighedsområde, som godkendelsen af denne udnævnelse indebærer. Jeg tænker eksempelvis på spørgsmålet om tjenestetidens længde; jeg skal ellers ikke komme nærmere ind på det. Forlydender har villet vide, at der kunne blive tale om en tjenestetid på 18 eller endog 24 måneder. Der står ikke i bemærkningerne til forslaget noget om dette spørgsmål, men der står, at det er den øverstkommanderendes vigtigste funktion i fredstid at sikre Atlantpagtstyrkernes organisering, udrustning og træning. Ind under begrebet træning kommer naturligvis tjenestetidens længde. Det er derfor jeg stiller spørgsmålet.

Men det er jo ikke det eneste spørgsmål, som er af vigtighed i denne forbindelse. En række andre spørgsmål melder sig; men jeg går ud fra, at sagen kommer i udvalg, og det er muligt, at ministeren vil foretrække, at spørgsmålene bliver stillet der; det skal jeg meget gerne indrette mig efter og skal dermed forlade dette punkt.

Det fjerde og sidste punkt i forslaget, som rigsdagen skal tage stilling til, er, om vort Tysklandskommando på ca. 1 000 mand skal stilles til den øverstbefalendes rådighed allerede i fredstid. Ja, det kan være meget godt, at vi skal tage stilling til det, men forholdet er jo det, at den øverstbefalende allerede har fået løfte herom af den høje regering. Løftet er givet, inden rigsdagen blev spurgt, muligvis under forbehold af rigsdagens sanktion; men det var regeringen jo i forvejen nogenlunde sikker på at den kunne få.

Der er et andet spørgsmål, som jeg vil drage frem. Det er bekendt, at den højtærede forsvarsminister med tilslutning af socialdemokratiet, venstre og de konservative har vedtaget, at der nu skal indkaldes 1 200 mand forsyningstropper årlig. Hertil vil jeg gerne gøre et par bemærkninger. Begrundelsen er den, at Danmarks beredskab er for svagt. Ville det ikke være mere formålstjenligt, mere hensigtsmæssigt og rimeligt, om forsvarsministeren havde sagt til general Eisenhower: sådan og sådan er